

изстинатъ. А вие сега казвате, че снѣгътъ и ледътъ, когато сж надъ земята, ще я пазятъ отъ изстиване и замръзван е!“

На тѣзи възражения ученичката, като не знаеше, какъ да отговори, а не искаше да отстѣпи отъ това, което бѣ научила отъ учителката си, възрази: „Не знамъ, така трѣбва да е; но учителката ни не грѣши.“

Азъ, който до това време бѣхъ само зритель на този младежки споръ, се намѣсихъ, за да имъ помогна да го разрешатъ и ги запитахъ, кой отъ двамата е правъ.

— И двамата отговориха, че сж прави.

— Ами желаете ли да разрешимъ, кой отъ двама ви грѣши? — Ученикътъ прибърза да отговори — да.

— Слушайте тогава, ученикъ какъвъ опитъ сж направили, за да решатъ, дали дрехата топли човѣка, или човѣкътъ топли дрехата. Тѣ завили единъ кжсъ ледъ въ дебела дреха (шуба) и го оставили на студено.

Ученикътъ. — За да видятъ, дали дрехата ще стопли и разтопи леда, нали?

Ученичката. — Е, какво е станало съ леда?

— Станало това, че колкото и дълго да чакали, ледътъ не се разтопилъ. А това що показва?

Ученикътъ и ученичката. — Че дрехата сама не дава топлина, че тя не може да топли?

Ученикътъ. — А защо майка ми казва, че дебелата дреха при топло време щѣла да ме изпоти?

— Защото дрехата върху насъ задържа топлината, която изпуска нашето тѣло, и която се поема и задържа отъ въздушния пластъ и дрехата.

— Нашето тѣло въ случая изпълнява ролята на печка, въ която храната, която ядемъ, замѣства дървата (или въглищата), които горятъ. Макаръ при това горене да не се вижда никакъвъ огънь, но него го има, и благодарение на тоя огънь, въ тѣлото ни се поддържа температура 37 градуса. Тази топлина се запазва, като се обличаме съ дрехи. Тогава се затопля въздухътъ, който се намира меж-